Zbierka súdnych rozhodnutí

NÁVRHY GENERÁLNEHO ADVOKÁTA
MACIEJ SZPUNAR
prednesené 22. septembra 2022 [1]

Vec C-290/21

Staatlich genehmigte Gesellschaft der Autoren, Komponisten und Musikverleger Reg. Gen. mbH (AKM)
proti
Canal+ Luxembourg Sàrl,
za účasti:
Tele 5 TM-TV GmbH,
Österreichische Rundfunksender GmbH & Co KG,
Seven.One Entertainment Group GmbH,
ProSiebenSat.1 PULS 4 GmbH

[návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Oberster Gerichtshof (Najvyšší súd, Rakúsko)]

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Duševné vlastníctvo – Autorské právo a s ním súvisiace práva – Satelitné vysielanie a káblová retransmisia – Smernica 93/83/EHS – Článok 1 ods. 2 – Poskytovateľ satelitných balíčkov – Vysielanie programov v inom členskom štáte – Miesto použitia – Poskytovanie platených a voľne dostupných programov vo vysokom rozlíšení – Dostupnosť týchto programov v štandardnom rozlíšení v štáte príjmu aj prostredníctvom satelitu“

Úvod

1. „Keby som to mal robiť znova, začal by som kultúrou“, povedal údajne Jean Monnet v súvislosti s procesom európskej integrácie. Kultúra sa, aspoň vo svojom ekonomickom rozmere, vo veľkej miere ale riadi autorským právom. Existuje však jeden faktor, ktorý bráni pokroku smerom k integrácii v tejto oblasti a ktorý prispieva k roztrieštenosti vnútorného trhu v závislosti od hraníc jednotlivých štátov: nemenná zásada teritoriality (v zmysle územia štátu) autorského práva, ako aj postupy účastníkov trhu, vrátane postupov organizácií kolektívnej správy, ktoré sa vytvorili na základe tejto zásady. Paradoxne, čím je viac technológií, ako je najmä satelitné vysielanie – o ktoré ide v tomto prípade – a najnovšie aj internet, ktoré umožňujú medzištátnu kultúrnu výmenu, tým viac sa pociťuje prekážka zásady teritoriality autorského práva.

[1] Jazyk prednesu: francúzština.

2. Je samozrejme pravda, že táto fragmentácia trhu má aj objektívny dôvod, a to jazykovú rozmanitosť, ktorá je základným aspektom kultúry. Tento prípad však ukazuje, že aj v situáciách, keď neexistuje jazyková bariéra, dotknuté osoby obhajujú zubami nechtami zásadu teritoriality vymedzenú podľa štátnych hraníc, ktoré však boli na vnútornom trhu zrušené. Súdny dvor bude mať v tomto prípade možnosť prispieť k podpore integrácie Európy prostredníctvom kultúry v súlade s vôľou normotvorcu Únie vyjadrenou pred takmer 30 rokmi.

Právny rámec

Právo Únie

3. Podľa článku 1 ods. 2 písm. a) a c) smernice Rady 93/83/EHS z 27. septembra 1993 o koordinácii určitých pravidiel týkajúcich sa autorského práva a príbuzných práv [a s ním súvisiacich práv – *neoficiálny preklad*] pri satelitnom vysielaní a káblovej retransmisii [2]:

„2. a) Na účely tejto smernice ‚satelitné vysielanie pre verejnosť' znamená zavedenie, pod kontrolou a zodpovednosťou vysielacej organizácie, signálov prenášajúcich program určených na príjem verejnosťou do neprerušeného prenosového reťazca vedúceho na satelit a zo satelitu na zem.

b) Akt satelitného vysielania pre verejnosť sa uskutočňuje výhradne v členskom štáte, kde pod kontrolou a zodpovednosťou vysielacej organizácie, sa signály prenášajúce program zavádzajú do neprerušeného prenosového reťazca vedúceho na satelit a zo satelitu na zem.

c) Ak sú signály prenášajúce program kódované, potom sa jedná o satelitné vysielanie pre verejnosť vtedy, ak prostriedky na dekódovanie vysielania poskytuje verejnosti vysielacia organizácia, alebo sú poskytované s jej súhlasom."

4. V článku 2 tejto smernice sa uvádza:

„Členské štáty zabezpečia pre autora výhradné právo na povolenie satelitného vysielania pre verejnosť diel chránených autorským právom podľa ustanovení tejto kapitoly."

5. Článok 4 uvedenej smernice rozširuje ochranu poskytovanú výkonným umelcom, výrobcom záznamov a vysielacím organizáciám smernicou 92/100/EHS na satelitné vysielanie pre verejnosť [3].

[2] Ú. v. ES L 248, 1993, s. 15; Mim. vyd. 17/001, s. 134.

[3] Smernica Rady z 19. novembra 1992 o nájomnom práve a výpožičnom práve a o určitých právach súvisiacich s autorskými právami v oblasti duševného vlastníctva (Ú. v. ES L 346, 1992, s. 61; Mim. vyd. 17/001, s. 120). Táto smernica bola zrušená a nahradená smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2006/115/ES z 12. decembra 2006 (Ú. v. EÚ L 376, 2006, s. 28).

6. Článok 1 ods. 2 písm. c) smernice Európskeho parlamentu a Rady 2001/29/ES z 22. mája 2001 o zosúladení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti [4] znie takto:

„S výnimkou prípadov uvedených v článku 11[5], sa táto smernica nezaoberá a žiadnym spôsobom neovplyvňuje existujúce ustanovenia [Únie] súvisiace s:

…

c) autorským právom a s ním súvisiacimi právami uplatňovanými pri vysielaní programov prostredníctvom satelitnej a káblovej retransmisie.“

7. Podľa článku 3 ods. 1 tejto smernice:

„Členské štáty poskytnú autorom výlučné právo udeliť súhlas alebo zakázať akýkoľvek verejný prenos ich diel, či po drôte alebo bezdrôtovými prostriedkami…“

Rakúske právo

8. V § 17b ods. 1 Urheberrechtsgesetz (zákon o autorskom práve) z 9. apríla 1936 v znení z 27. decembra 2018 [6], ktoré sa uplatňuje v tomto prípade, sa uvádza:

„Pri satelitnom vysielaní spočíva použitie vyhradené autorovi v tom, že pod kontrolou a zodpovednosťou vysielacej organizácie sa signály prenášajúce program zavádzajú do neprerušeného komunikačného reťazca vedúceho k satelitu a vracajúceho sa na zem. S výhradou odseku 2 sa preto satelitné vysielanie uskutočňuje len v štáte, v ktorom sa takéto začlenenie uskutočňuje.“

Skutkový stav, spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

9. Staatlich genehmigte Gesellschaft der Autoren, Komponisten und Musikverleger Reg. Gen. mbH (Verejnoprávny zväz autorov, skladateľov a hudobných vydavateľov, Rakúsko, ďalej len „AKM“) je rakúska organizácia kolektívnej správy autorských práv a práv súvisiacich s autorským právom k hudobným dielam.

10. Canal+ Luxembourg Sàrl (ďalej len „Canal+“) je spoločnosť založená podľa luxemburského práva, ktorá v Rakúsku ponúka za odplatu balíčky programov od viacerých vysielacích organizácií (ďalej len „satelitné balíčky“).

11. Zavádzanie jednotlivých satelitných signálov prenášajúcich programy do komunikačného reťazca (uplink) väčšinou vykonávajú samotné vysielacie organizácie, niekedy aj Canal+, ale nikdy nie v Rakúsku, ale v iných členských štátoch Únie. Vyšle sa dátový tok obsahujúci celý program vo vysokom rozlíšení so všetkými dodatočnými informáciami, ako sú zvukové dáta a dáta titulkov atď. Po tom, ako sa dátový tok „odrazí“ od satelitu, ho zachytia satelitné prijímacie zariadenia v oblasti pokrytia. Dátový tok sa potom rozdelí a používateľ má prístup k jednotlivým programom na

4 Ú. v. ES L 167, 2001, s. 10; Mim. vyd. 17/001, s. 230.

5 Zmeny, ktoré nie sú v tejto veci relevantné.

6 BGBl. I, 105/2018.

terminály. Programy sú kódované a prijímajúce zariadenie ich musí dekódovať, aby sa mohli používať. Canal+ dáva svojim zákazníkom k dispozícii prístupové kľúče so súhlasom vysielacích organizácií. „Balíčky“ sa vytvárajú kombináciou prístupových kľúčov pre rôzne programy.

12. Balíčky obsahujú platené aj bezplatné televízne programy. Bezplatné televízne programy nie sú zakódované a na rakúskom území ich môže ktokoľvek prijímať v štandardnej kvalite.

13. AKM podala žalobu, ktorou sa v podstate domáhala ukončenia vysielania satelitných signálov v Rakúsku a zaplatenia náhrady škody, pričom tvrdila, že na toto vysielanie neudelila súhlas. AKM sa domnieva, že bez ohľadu na prípadný súhlas získaný vysielacími organizáciami na verejný prenos diel prostredníctvom satelitu, by mala mať Canal+ aj takýto súhlas, čo však nebola schopná preukázať. AKM tvrdí, že Canal+ porušuje práva, ktoré ona spravuje.

14. Štyri spoločnosti vrátane Seven.One Entertainment Group GmbH, vysielacej organizácie so sídlom v Nemecku, a ProSiebenSat.1 PULS 4 GmbH, vysielacej organizácie so sídlom v Rakúsku (ďalej spolu len „vedľajší účastníci konania“), boli pripustené do konania vo veci samej ako vedľajší účastníci konania na podporu spoločnosti Canal+.

15. Rozsudkom z 30. júna 2020 Oberlandesgericht Wien (Vyšší krajinský súd Viedeň, Rakúsko) v odvolacom konaní čiastočne vyhovel žalobe. Tento súd okrem iného dospel k záveru, že satelitné balíčky poskytované spoločnosťou Canal+ oslovujú novú verejnosť, t. j. verejnosť, ktorá sa líši od verejnosti, ktorej smeruje voľne dostupné vysielanie prevádzkovateľov vysielania. AKM aj Canal+, ktorú podporili vedľajší účastníci konania, podali na vnútroštátny súd proti tomuto rozsudku opravný prostriedok „Revision“.

16. Za týchto okolností Oberster Gerichtshof (Najvyšší súd, Rakúsko) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

„1. Má sa článok 1 ods. 2 písm. b) [smernice 93/83] vykladať v tom zmysle, že nielen vysielacia organizácia, ale aj poskytovateľ satelitného balíčka, ktorý sa zúčastňuje sa na nedeliteľnom a jednotnom akte vysielania, vykonáva použitie autorského diela, pre ktoré sa prípadne vyžaduje súhlas, iba v tom štáte, v ktorom sa pod kontrolou a zodpovednosťou vysielacej organizácie zavádzajú do neprerušeného prenosového reťazca vedúceho na satelit a zo satelitu na zem signály prenášajúce program, s dôsledkom, že tým, že sa na akte vysielania zúčastňuje poskytovateľ satelitného balíčka, nemôže dôjsť k porušeniu autorských práv v štáte príjmu?

2. V prípade zápornej odpovede na prvú otázku: Má sa pojem ‚vysielanie pre verejnosť‘ uvedený v článku 1 ods. 2 písm. a) a c) [smernice 93/83], ako aj v článku 3 ods. 1 [smernice 2001/29] vykladať v tom zmysle, že poskytovateľ satelitného balíčka zúčastňujúci sa na satelitnom vysielaní pre verejnosť ako ďalší aktér, ktorý zviaže do jedného balíčka viaceré kódované signály voľne dostupných a platených televíznych programov vo vysokom rozlíšení a takto vytvorený samostatný audiovizuálny produkt ponúka za úhradu svojim zákazníkom, potrebuje osobitný súhlas majiteľa dotknutých práv aj vo vzťahu k chránenému obsahu voľne dostupných televíznych programov obsiahnutému v programovom balíčku, hoci svojim zákazníkom v tomto smere zabezpečuje iba prístup k takým dielam, ktoré sú vo vysielacej oblasti už aj tak, aj keď v horšej kvalite štandardného rozlíšenia, voľne dostupné pre každého?“

17. Návrh na začatie prejudiciálneho konania bol podaný 5. mája 2021. Písomné pripomienky predložili AKM, Canal+, vedľajší účastníci konania, ako aj Európska komisia. Tí istí účastníci konania boli zastúpení na pojednávaní, ktoré sa konalo 8. júna 2022.

Posúdenie

18. Vnútroštátny súd kladie dve prejudiciálne otázky, pričom druhá otázka závisí od odpovede na prvú otázku. Vzhľadom na odpoveď, ktorú navrhujem dať na túto prvú otázku, nebude preto potrebné, ak Súdny dvor prijme moju argumentáciu, odpovedať na druhú otázku. Pre úplnosť sa však touto problematikou budem krátko zaoberať.

O prvej prejudiciálnej otázke

19. Svojou prvou prejudiciálnou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má článok 1 ods. 2 písm. b) smernice 93/83 vykladať v tom zmysle, že poskytovateľ satelitných balíčkov je povinný získať v členskom štáte, v ktorom sú predmety ochrany, ktoré sú objektom vysielania, prístupné verejnosti (prijímajúci členský štát), súhlas nositeľov autorských práv a s nimi súvisiacich práv na akt satelitného vysielania pre verejnosť, na ktorom sa tento poskytovateľ podieľa.

20. Táto otázka súvisí s judikatúrou Súdneho dvora vyplývajúcou najmä z rozsudku z 13. októbra 2011, Airfield a Canal Digitaal (C-431/09 a C-432/09, ďalej len „rozsudok Airfield“, EU:C:2011:648), a v skutočnosti sa týka výkladu tohto rozsudku.

21. Predtým, ako pristúpime k analýze rozsudku vo veci Airfield, je potrebné uviesť niekoľko predbežných poznámok.

O satelitnom vysielaní pre verejnosť v zmysle smernice 93/83

22. V začiatkoch bolo televízne vysielanie prirodzene obmedzené na štátne hranice – využívalo rádiové vlny, ktorých frekvencie boli k dispozícii štátom, ktoré ich prideľovali prevádzkovateľom na vysielanie obmedzené na vnútroštátne územie. Oblasť pokrytia signálom tak v podstate zodpovedala územiu vysielajúceho štátu, ktoré zároveň predstavovalo územnú pôsobnosť autorského práva tohto štátu.

23. Príchod satelitnej televízie zmenil túto situáciu a umožnil pokryť oveľa väčšie územie, ako je územie jedného štátu. Preto vznikla otázka, ktoré autorské právo je uplatniteľné: len právo štátu, v ktorom sa signál vysiela na satelit, alebo aj právo alebo práva štátov, v ktorých možno signál prijímať?[7]

24. Článok 1 ods. 2 písm. b) smernice 93/83 odpovedá na túto otázku z hľadiska práva Únie. Hoci je toto ustanovenie uvedené v časti „Definície“, stanovuje jedno z hlavných hmotnoprávnych pravidiel tejto smernice, a to zásadu členského štátu vysielania. Podľa tejto zásady sa za akt satelitného vysielania pre verejnosť, ako je definovaný v uvedenej smernici, považuje za uskutočnený iba v členskom štáte, v ktorom bol signál vyslaný na satelit. Na takýto akt sa preto bude vzťahovať autorské právo tohto štátu.

[7] Pozri odôvodnenie 7 smernice 93/83.

25. Smernica 93/83 zároveň zabezpečuje rovnocennú ochranu autorských práv a s nimi súvisiacich práv vo všetkých členských štátoch, pričom túto ochranu harmonizuje vo svojich článkoch 2 a 4 a vo svojom článku 3 ods. 1 vylučuje povinné licencie. Práva nositeľov práv vyplývajúce z používania diel v prijímajúcich členských štátoch budú teda chránené rovnakým spôsobom podľa autorského práva členského štátu vysielania.[8] Je na nich, aby sa ubezpečili, že odmena dohodnutá za používanie týchto práv zohľadňuje celú potenciálnu skupinu divákov v súlade s odôvodnením 17 smernice 93/83.

26. Hlavným cieľom zavedenia zásady členského štátu vysielania bolo uľahčiť cezhraničný prenos rozhlasových a televíznych programov prostredníctvom satelitu zabezpečením právnej istoty a primeranej úrovne ochrany záujmov všetkých zúčastnených subjektov.[9]

27. Zásada členského štátu vysielania sa však týka len aktu satelitného vysielania pre verejnosť, ako je definovaný v článku 1 ods. 2 písm. a) a b) smernice 93/83. Táto definícia sa skladá z niekoľkých prvkov. Po prvé tento akt spočíva v zavádzaní signálov prenášajúcich programy do komunikačného reťazca vedúceho k satelitu a späť na zem. Po druhé zavádzanie sa musí vykonávať pod kontrolou a zodpovednosťou vysielacej organizácie. Po tretie signály prenášajúce programy musia byť určené na príjem verejnosťou. Po štvrté predmetný komunikačný reťazec musí byť neprerušený od zavádzania signálov až po ich (potenciálny[10]) príjem verejnosťou. Po piate, ak sú napokon signály kódované, zariadenie na dekódovanie týchto signálov musí verejnosti sprístupniť vysielacia organizácia, pod ktorej kontrolou a zodpovednosťou sa tento akt uskutočňuje alebo s ktorej súhlasom sa vykonáva.[11]

28. Akt, ktorý spĺňa tieto podmienky, predstavuje akt „satelitného vysielania pre verejnosť“ v zmysle článku 1 ods. 2 písm. a) smernice 93/83 a vzťahuje sa naň zásada členského štátu vysielania. Táto zásada sa vzťahuje nielen na vysielanie vo vlastnom zmysle slova, teda zavádzanie signálu prenášajúceho program do reťazca uplink na satelit, ale na celú komunikáciu, vrátane doručenia tohto signálu koncovým používateľom. Iba právo členského štátu vysielania sa teda uplatňuje na vysielanie ako celok. Na druhej strane akýkoľvek úkon používania predmetov ochrany chránených autorským právom alebo právami s ním súvisiacimi na diaľku, vrátane používania prostredníctvom satelitu, ktorý nespĺňa podmienky článku 1 ods. 2 písm. a) a c) smernice 93/83, nemožno klasifikovať ako „satelitné vysielanie pre verejnosť“ v zmysle vyššie uvedeného ustanovenia a nevzťahuje sa naň zásada členského štátu vysielania.

Rozsudok vo veci Airfield a jeho uplatnenie na túto vec

29. Vo veci Airfield musel Súdny dvor posúdiť činnosť poskytovateľa satelitného balíčka, podobnú ako v prípade spoločnosti Canal+ v tejto veci. Dospel k záveru, že táto činnosť patrí do pôsobnosti satelitného vysielania pre verejnosť v zmysle článku 1 ods. 2 písm. a) až c) smernice 93/83.[12]

30. V prejednávanej veci treba konštatovať, že vnútroštátny súd neposkytol veľa informácií týkajúcich sa technických detailov vysielania, o ktoré ide vo veci samej. Keďže sa však prejudiciálne otázky týkajú výkladu článku 1 ods. 2 písm. b) smernice 93/83, ako aj nepriamo

[8] Organizácie kolektívnej správy, ktoré v praxi najčastejšie zabezpečujú túto ochranu, zastupujú prostredníctvom zmlúv o spolupráci záujmy domácich aj zahraničných nositeľov práv.

[9] Pozri najmä odôvodnenia 3 až 5 smernice 93/83.

[10] Skutočné prijatie verejnosťou nie je podmienkou existencie aktu vysielania pre verejnosť v autorskom práve.

[11] Pozri v tomto zmysle rozsudok Airfield, bod 52.

[12] Pozri rozsudok Airfield, bod 69.

rozsudku Airfield, vychádzam z predpokladu, že záver, ku ktorému Súdny dvor dospel v tomto rozsudku, pokiaľ ide o kvalifikáciu činnosti poskytovateľa satelitných balíčkov, možno preniesť na prejednávanú vec.

31. To znamená, že signály prenášajúce programy sú zavádzané do komunikačného reťazca vedúceho na satelit a späť na zem buď samotnými vysielajúcimi organizáciami, alebo spoločnosťou Canal+, ale s ich súhlasom. Vysielajúce organizácie majú teda kontrolu a zodpovednosť za toto zavádzanie.[13] Tieto signály sú určené na to, aby ich mohla prijať verejnosť. Cieľom predmetnej činnosti je totiž prenos programov na priamy príjem verejnosťou.[14] Komunikačný reťazec je nepretržitý medzi zavedením signálov do reťazca uplink na satelit a možným prijatím verejnosťou. Prípadné zásahy do týchto signálov, ako je kompresia alebo kódovanie a dekódovanie, patria k obvyklým technickým činnostiam pri príprave signálov pre ich satelitný prenos a nepredstavujú prerušenie komunikačného reťazca.[15] Napokon je nesporné, že dekódovacie zariadenia poskytuje Canal+ verejnosti so súhlasom príslušných vysielajúcich organizácií.

32. Plne súhlasím s analýzou, ktorú Súdny dvor vykonal v rozsudku Airfield v súvislosti s kvalifikáciou činnosti poskytovateľa satelitného balíčka ako satelitného vysielania pre verejnosť. Jediným bodom, o ktorom mám v tejto fáze pochybnosti, je konštatovanie, že po prvé kontrola a zodpovednosť vysielacej organizácie uvedená v článku 1 ods. 2 písm. a) smernice 93/83 sa netýka celého aktu satelitného vysielania pre verejnosť, ale len zavádzania signálu do komunikačného reťazca, a po druhé, že táto kontrola a zodpovednosť môžu byť zdieľané.[16]

33. V prvom rade, ak podľa vyššie uvedeného ustanovenia musia byť signály prenášajúce program určené na príjem verejnosťou[17] od okamihu ich zavedenia do komunikačného reťazca a ak tento reťazec musí byť neprerušovaný, kontrola zavádzania týchto signálov nevyhnutne a automaticky znamená kontrolu aktu vysielania pre verejnosť ako celku. Prevzatie kontroly inou osobou po zavedení signálov, napríklad s cieľom posunúť prenos v čase alebo zmeniť jeho cieľ, by totiž znamenalo prerušenie komunikačného reťazca.

34. To isté platí aj pre zodpovednosť. V neprerušenom komunikačnom reťazci rozhodnutie o zavádzaní signálov nevyhnutne vedie k ich sprístupneniu verejnosti, takže vysielacia organizácia nemôže odmietnuť svoju zodpovednosť za vysielanie pre verejnosť programov prenášaných týmito signálmi. Tak je to aj v prípade kódovaných signálov, pretože na to, aby bolo možné satelitné vysielanie pre verejnosť, musia byť dekódovacie zariadenia sprístupnené verejnosti so súhlasom vysielacej organizácie, čím sa jej poskytuje kontrola nad týmto aspektom aktu vysielania. Keďže tento súhlas je daný dobrovoľne, znamená aj zodpovednosť.

35. V druhom rade podľa článku 1 ods. 2 písm. a) smernice 93/83 je kontrola a zodpovednosť vysielacej organizácie podmienkou na to, aby sa predmetný akt považoval za akt satelitného vysielania pre verejnosť a aby sa naň vzťahovali ustanovenia tejto smernice, najmä zásada členského štátu vysielania ako miesta, kde sa tento akt uskutočňuje.

36. Pokiaľ ide o kontrolu, je mi jasné, že nestačí, ak má vysielacia organizácia len čiastočnú kontrolu. Na to, aby bola podmienka splnená, musí byť kontrola úplná.

[13] Pozri v tomto zmysle rozsudok Airfield, body 53 až 55.

[14] Pozri v tomto zmysle rozsudok Airfield, body 65 až 67.

[15] Pozri v tomto zmysle rozsudok Airfield, body 60 a 61.

[16] Pozri rozsudok Airfield, bod 56.

[17] To znamená, že sú určené na priamy príjem verejnosťou.

37. Samozrejme, požiadavka kontroly sa nerovná potrebe, aby vysielacia organizácia sama vykonávala všetky operácie, ktoré zahŕňa satelitné vysielanie pre verejnosť. Kontrola má formu zmluvných dohôd s prevádzkovateľmi, ktorí sú tretími stranami, ako je napríklad poskytovateľ satelitných balíčkov. Tieto tretie strany preto konajú ako zástupcovia vysielacej organizácie, ktorá si ponecháva kontrolu nad aktom vysielania.

38. Nejde ani o kontrolu všetkých aspektov vysielania, ba aj tých malých. Vysielacia organizácia musí mať kontrolu nad prvkami relevantnými z hľadiska autorských práv, ktorými sú najmä samotný akt vysielania, presný obsah vysielania a cieľová verejnosť. Na druhej strane technické záležitosti, ako je kompresia signálu alebo rozlíšenie, v akom bude signál kódovaný, nie sú relevantné a môžu o nich rozhodnúť prevádzkovatelia, ktorým vysielacia organizácia zverí technickú realizáciu vysielania.

39. Pokiaľ ide o zodpovednosť vysielacej organizácie, ani tú nemožno zdieľať. V článku 1 ods. 2 písm. a) až c) smernice 93/83 normotvorca Únie nielenže definoval akt satelitného vysielania pre verejnosť ako jednotný akt používania v zmysle autorského práva a miesto tohto aktu, ale určil aj jeho autora v podobe osoby vysielacej organizácie, ktorá toto vysielanie iniciuje. [18] Táto organizácia je zodpovedná najmä voči nositeľom autorských práv a s nimi súvisiacich práv za používanie predmetov ochrany. Táto zodpovednosť vysielacej organizácie je obdobou zásady štátu vysielania. Cieľom smernice 93/83 bolo nielen uľahčiť prenos programov prostredníctvom satelitu odstránením prekážok spojených s teritorialitou autorských práv, ale aj chrániť autorské práva a s nimi súvisiace práva určením prevádzkovateľa zodpovedného za celý akt satelitného vysielania pre verejnosť. [19]

40. V prípade aktu satelitného vysielania pre verejnosť v zmysle článku 1 ods. 2 písm. a) smernice 93/83 je to teda vysielacia organizácia, ktorá musí mať plnú kontrolu nad celým aktom a niesť zaň plnú zodpovednosť. [20]

O tvrdeniach AKM týkajúcich sa uplatniteľnosti ustanovení o satelitnom vysielaní pre verejnosť na poskytovateľov satelitných balíčkov

41. Konštatovanie, že činnosť poskytovateľa satelitných balíčkov, akým je Canal+, patrí do oblasti satelitného vysielania pre verejnosť, [21] mi umožňuje odpovedať na niektoré tvrdenia, ktoré v tejto veci vzniesla AKM.

42. V prvom rade AKM tvrdí, že v čase prijatia smernice 93/83 neexistoval obchodný model satelitných balíčkov a že autori smernice nepredpokladali činnosť poskytovania takýchto balíčkov. Ustanovenia uvedenej smernice, a najmä zásada členského štátu vysielania, by sa preto nemali uplatňovať.

43. Je celkom možné, že autori smernice 93/83 nepoznali model satelitných balíčkov. To však nič nemení na skutočnosti, že činnosť poskytovateľov takýchto balíčkov patrí priamo pod ustanovenia tejto smernice venované satelitnému vysielaniu pre verejnosť. Takéto vysielanie nemusí byť totiž v skutočnosti uskutočnené *zo strany* vysielacej organizácie, stačí, že ho táto organizácia má pod

[18] Zdá sa, že Súdny dvor to uznal aj v bode 75 rozsudku vo veci Airfield.

[19] Pozri v tomto zmysle odôvodnenie 5 smernice 93/83. Pozri takisto POLLAUD-DULIAN, F.: *Le droit d'auteur*. Paris: Economica, 2014, s. 765.

[20] Ku kontrole a zodpovednosti vysielacej organizácie pozri DREIER, T. In: WALTER, M. M., von LEWINSKI, S.: *European Copyright Law. A Commentary*. Oxford University Press, 2010, s. 412 a nasl.

[21] Pozri body 31 a 32 vyššie.

kontrolou. Niektoré úlohy môže zveriť inému prevádzkovateľovi, napríklad poskytovateľovi satelitných balíčkov. Poskytovanie takýchto balíčkov si nevyžaduje ani prerušenie komunikačného reťazca medzi zavádzaním signálov prenášajúcich programy a ich potenciálnym príjmom verejnosťou. Pokiaľ ide o kódovanie a dekódovanie, tieto ustanovenia vyžadujú iba to, aby sa vykonávali so súhlasom príslušnej vysielacej organizácie. Preto nič nebráni uplatňovaniu týchto ustanovení na činnosť spočívajúcu v poskytovaní satelitných balíčkov.

44. V druhom rade AKM tvrdí, že činnosť poskytovateľa satelitných balíčkov by sa mala považovať za retransmisiu, ktorá je definovaná v článku 1 ods. 3 smernice 93/83. Vnútroštátny súd odmieta toto tvrdenie z dôvodu, že retransmisia predpokladá prvotný prenos, ktorý v prejednávanej veci chýba. Súhlasím s týmto stanoviskom. Ak činnosť poskytovateľa satelitných balíčkov patrí pod jednotný akt satelitného vysielania pre verejnosť, nemožno hovoriť o prvotnom prenose a retransmisii.

45. Iste, je pravda, že na základe novej smernice (EÚ) 2019/789[22] by bolo možné dospieť k odlišnému záveru a že v závislosti od spôsobu zavádzania signálu do reťazca uplink na satelit a od toho, či dotknutá vysielacia organizácia ponúka programy zahrnuté do satelitného balíčka nezávisle a bezplatne, alebo nie, sa činnosť, o ktorú ide v tomto prípade, môže kvalifikovať ako „prenos programov prostredníctvom priameho vstupu“ v zmysle článku 8 ods. 1 tejto smernice alebo ako „retransmisia“ v zmysle článku 2 ods. 2 smernice. Išlo by teda o tacitnú zmenu článku 1 ods. 2 písm. a) smernice 93/83, popri výslovnej zmene článku 1 ods. 3 tejto smernice, stanovenej v článku 9 smernice 2019/789.

46. Ako však Komisia vysvetlila vo svojich pripomienkach, smernica 2019/789 sa na konanie vo veci samej neuplatňuje z hľadiska *ratione temporis*. Okrem toho nebola uvedená v návrhu na začatie prejudiciálneho konania, ani nebola predmetom diskusie medzi účastníkmi konania. Na účely odpovede na prejudiciálne otázky v tejto veci preto nie je potrebné zohľadniť túto smernicu.

O otázke zodpovednosti poskytovateľa satelitných balíčkov z dôvodu vysielania pre novú verejnosť

47. Súdny dvor v rozsudku Airfield síce konštatoval, že vysielanie televíznych programov prostredníctvom satelitu a ich šírenie poskytovateľom satelitných balíčkov predstavujú jednotné a nedeliteľné satelitné vysielanie pre verejnosť,[23] ale následne pokračoval v analýze zodpovednosti takéhoto poskytovateľa podľa autorského práva. Takto rozvinul myšlienku, že keď je poskytovateľ satelitných balíčkov účastníkom jednotného a nedeliteľného aktu satelitného vysielania pre verejnosť, je povinný nezávisle od vysielacej organizácie získať súhlas od nositeľov autorských a s nimi súvisiacich práv vo vzťahu k novej verejnosti, ktorej umožnil prístup k takto vysielaným predmetom ochrany.[24]

48. Táto analýza Súdneho dvora sa mi zdá byť problematická, pretože je podľa môjho názoru nezlučiteľná s jednotným a nedeliteľným charakterom satelitného vysielania pre verejnosť, ktorý bol konštatovaný v rozsudku vo veci Airfield, pričom tento jednotný a nedeliteľný charakter je zase podmienkou na kvalifikovanie aktu ako „satelitného vysielania pre verejnosť“ v zmysle smernice 93/83. Rozviniem túto myšlienku ďalej v týchto návrhoch.

[22] Smernica Európskeho parlamentu a Rady zo 17. apríla 2019, ktorou sa stanovujú pravidlá výkonu autorského práva a práv súvisiacich s autorským právom uplatniteľné na niektoré online vysielania vysielateľov a retransmisie televíznych a rozhlasových programov a ktorou sa mení smernica Rady 93/83/EHS (Ú. v. EÚ L 130, 2019, s. 82).

[23] Pozri rozsudok Airfield, bod 69.

[24] Pozri rozsudok Airfield, body 71 až 83.

– *O pojme „nová verejnosť“*

49. Súdny dvor zaviedol do svojej judikatúry pojem „nová verejnosť“ rozsudkom zo 7. decembra 2006, SGAE (C-306/05, EU:C:2006:764). Tento pojem tam je definovaný ako „in[á] verejnosť než je tá, ku ktorej smeroval pôvodný prenos diela“ [25]. Súdny dvor sa inšpiroval sprievodcom Bernského dohovoru [26], ktorého znenie prebral:

„… autor tým, že udelí súhlas k vysielaniu svojho diela rozhlasom alebo televíziou, zohľadňuje iba priamych užívateľov, to znamená držiteľov prijímačov, ktorí jednotlivo alebo v súkromnom a rodinnom kruhu prijímajú jednotlivé programy. Podľa tohto sprievodcu, akonáhle tento druh prenosu prijíma širší okruh poslucháčov, a niekedy aj na účely dosiahnutia zisku, môže počúvanie alebo sledovanie diela využívať nová časť verejnosti, ktorá prijíma program prostredníctvom reproduktorov alebo podobných zariadení, nejde už o príjem samotného programu, ale o samostatný akt, ktorý predstavuje prenos vysielaného diela novej verejnosti. Ako uvádza spomínaný sprievodca, tento verejný príjem podnecuje využitie výlučného práva autora udeliť súhlas s týmto príjmom“ [27].

50. Pojem „nová verejnosť“ bol potom v judikatúre Súdneho dvora definovaný ako odkaz na „verejnos[ť], ktorú autori chránených diel nezohľadnili, keď povolili používanie svojich diel vo forme verejného prenosu originálu“ [28]. V tomto zmysle sa používa dodnes. [29]

51. Z tejto definície vyplývajú dva dôležité prvky vo svetle časti zo sprievodcu Bernského dohovoru, ktorá slúžila Súdnemu dvoru ako inšpirácia pri vypracovaní tohto pojmu v autorskom práve Únie. V prvom rade použitie tohto pojmu má zmysel len vtedy, ak ide o dva po sebe idúce prenosy pre verejnosť [30]: primárny prenos, nazývaný aj „pôvodný prenos“, pre ktorý nositelia autorských práv dali svoj súhlas, a sekundárny prenos, ktorý má svoj pôvod v pôvodnom prenose a ktorý sa týka predmetnej novej verejnosti. Ak je tento sekundárny prenos závislý od pôvodného prenosu, predstavuje samostatný akt používania, a *preto* si vyžaduje samostatný súhlas.

52. Existencia novej verejnosti je teda len kritériom na zistenie existencie prenosu pre verejnosť, ktorý je odlišný od pôvodného prenosu.

– *O cieľovej verejnosti satelitného vysielania pre verejnosť*

53. V prípade priameho satelitného vysielania (t. j. satelitného vysielania pre verejnosť v zmysle smernice 93/83) je verejnosť jedna a nedeliteľná, rovnako ako akt, ktorým táto verejnosť prijíma prenos predmetov ochrany. V prípade voľne dostupného vysielania tvoria túto verejnosť osoby, ktoré sa nachádzajú v oblasti príjmu (footprint) satelitu. Ak je vysielanie kódované, verejnosťou sú osoby, ktorým boli dekódovacie zariadenia sprístupnené vysielacou organizáciou alebo s jej súhlasom.

[25] Rozsudok zo 7. decembra 2006, SGAE (C-306/05, EU:C:2006:764, bod 40).

[26] *Sprievodca Bernského dohovoru o ochrane literárnych a umeleckých diel (Parížsky akt, 1971).* Svetová organizácia duševného vlastníctva, Ženeva, 1978, s. 80. Tohto sprievodcu vypracoval C. Masouyé.

[27] Rozsudok zo 7. decembra 2006, SGAE (C-306/05, EU:C:2006:764, bod 41).

[28] Rozsudok zo 4. októbra 2011, Football Association Premier League a i. (C-403/08 a C-429/08, EU:C:2011:631, bod 197).

[29] Pozri nedávno vyhlásený rozsudok z 22. júna 2021, YouTube a Cyando (C-682/18 a C-683/18, EU:C:2021:503, bod 70).

[30] Po sebe idúce vo funkčnom zmysle, t. j. jeden závisí od druhého. Na druhej strane môžu byť časovo súbežné.

54. Tvrdenie, že pre jeden akt vysielania existujú dve rôzne verejnosti, by bolo protirečením z definičného hľadiska, pretože verejnosť je definovaná práve vo vzťahu k vysielaniu. Cieľovú verejnosť tohto vysielania predstavuje verejnosť, ktorej smeruje vysielanie, takže akákoľvek ďalšia verejnosť (nová verejnosť) si nevyhnutne vyžaduje existenciu nového aktu vysielania.

55. Je teda rozporuplné konštatovať na jednej strane jednotnosť a nedeliteľnosť satelitného vysielania pre verejnosť a na druhej strane tvrdiť, že existuje ďalšia verejnosť, ktorej smeruje toto vysielanie, ktorú nositelia autorských práv nezohľadnili. V prípade, o aký ide vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok Airfield, a ako je ten, o ktorý ide v prejednávanej veci, t. j. v prípade kódovaného satelitného vysielania, do ktorého patrí poskytovateľ satelitných balíčkov, sa verejnosť skladá z osôb, ktorým uvedený poskytovateľ poskytuje dekódovacie zariadenia za úhradu predplatného a so súhlasom vysielacích organizácií, pod ktorých kontrolou boli signály prenášajúce programy, ktoré tvoria balíčky, zavádzané do komunikačného reťazca.

56. Vysielacie organizácie túto verejnosť nevyhnutne zohľadňovali, keďže udelili svoj súhlas na sprístupnenie dekódovacích zariadení uvedenej verejnosti. Iste, môže sa stať, že vysielacie organizácie neboli dostatočne transparentné vo vzťahu k nositeľom autorských práv a že títo predpokladali inú verejnosť, než pre akú bolo vysielanie skutočne určené. V takomto prípade je však celé satelitné vysielanie pre verejnosť nezákonné, pretože sa uskutočnilo bez súhlasu nositeľov autorských práv. Je potom na vysielacích organizáciách, aby získali tento súhlas [31] v členskom štáte pôvodu vysielania. To však nezakladá právo nositeľov autorských práv namietať v členskom štáte príjmu proti činnosti poskytovateľa satelitných balíčkov.

57. Na tomto závere nič nemenia ani rôzne plnenia zo strany poskytovateľa, ktoré Súdny dvor vymenoval v rozsudku Airfield.

58. Po prvé, pokiaľ ide totiž o kódovanie signálu a sprístupnenie dekódovacích zariadení verejnosti, [32] takáto služba, ak sa vykonáva so súhlasom vysielacej organizácie, patrí v súlade s článkom 1 ods. 2 písm. c) smernice 93/83 do jednotného a nedeliteľného aktu satelitného vysielania pre verejnosť. Ak teda poskytovateľ satelitných balíčkov tým, že umožní členom verejnosti dekódovať programy, umožní týmto členom verejnosti prístup k chráneným objektom, ide o členov verejnosti satelitného vysielania pre verejnosť, t. j. tých členov verejnosti, ktorých zohľadnili vysielacie organizácie, ktoré sú pôvodcami tohto vysielania.

59. Po druhé, pokiaľ ide o skutočnosť, že poskytovateľ satelitných balíkov vyberá predplatné, Súdny dvor sám poznamenáva, že ide o cenu za prístup k satelitnému vysielaniu pre verejnosť, [33] a teda o verejnosť, ktorej smeruje toto vysielanie.

60. Napokon po tretie v súvislosti so skutočnosťou, že poskytovateľ satelitného balíčka spája niekoľko vysielaní pochádzajúcich od vysielacích organizácií do nového audiovizuálneho produktu, [34] je potrebné uviesť nasledujúce. Autorské právo nie je štruktúrované z hľadiska audiovizuálnych produktov ani satelitných balíčkov, ba dokonca ani vysielaných programov, ale z hľadiska predmetov ochrany, teda diel a predmetov práv súvisiacich s autorským právom, pretože práve vo vzťahu k týmto predmetom vykonávajú nositelia práv svoje výlučné práva. V dôsledku toho, hoci zahrnutie programu obsahujúceho chránený predmet do satelitného balíčka daného poskytovateľa môže určite ovplyvniť cenu súhlasu s verejným prenosom tohto

[31] Ako Súdny dvor správne uviedol v bode 75 rozsudku vo veci Airfield.

[32] Pozri rozsudok Airfield, bod 78.

[33] Pozri rozsudok Airfield, bod 80.

[34] Pozri rozsudok Airfield, bod 81.

predmetu, keďže táto cena môže byť určená v závislosti od očakávaného príjmu z používania dotknutého predmetu, vôbec nepredstavuje akt patriaci do výlučných práv zaručených autorským právom. Zoskupenie rôznych programov od rôznych vysielacích organizácií v satelitnom balíčku je teda z hľadiska existencie aktu, ktorý podlieha schváleniu nositeľov autorských práv, irelevantné.

61. Týmito úkonmi teda poskytovateľ satelitných balíčkov, na rozdiel od toho, čo rozhodol Súdny dvor vo veci Airfield [35], nerozširuje okruh osôb, ktoré majú prístup k programom tvoriacich tieto balíky, v porovnaní s osobami, ktorým je určené satelitné vysielanie pre verejnosť vykonávané pod kontrolou a na zodpovednosť vysielacích organizácií, od ktorých tieto programy pochádzajú. Jeho činnosť preto nevyžaduje súhlas nositeľov autorských práv a s nimi súvisiacich práv vo vzťahu k akejkoľvek novej verejnosti.

62. Inak by to bolo len pod podmienkou, že poskytovateľ satelitných balíčkov uskutočňuje akt vysielania pre svoju vlastnú verejnosť. [36] Nešlo by teda o satelitné vysielanie pre verejnosť v zmysle smernice 93/83, keďže toto sa nevyhnutne uskutočňuje pod kontrolou a zodpovednosťou vysielacej organizácie, ale ide o verejný prenos v zmysle článku 3 ods. 1 smernice 2001/29. V tomto prípade by sa teda neuplatnila zásada členského štátu vysielania zavedená v článku 1 ods. 2 písm. b) smernice 93/83; akt by sa považoval za uskutočnený v členskom štáte prijatia v súlade so zásadou teritoriality autorského práva.

63. Takéto riešenie by však bolo v rozpore so závermi Súdneho dvora uvedenými v bodoch 51 až 69 rozsudku vo veci Airfield, ktoré sa týkajú jednotného a nedeliteľného charakteru satelitného vysielania pre verejnosť, na ktorom sa podieľa poskytovateľ satelitných balíčkov. Podľa môjho názoru by to bolo aj v rozpore so znením smernice 93/83, ktorá vyžaduje, aby sa vysielanie, ktoré spĺňa podmienky stanovené v článku 1 ods. 2 písm. a) a c) tejto smernice, kvalifikovalo ako „satelitné vysielanie pre verejnosť“, a teda ako jednotný akt, ktorý sa uskutočňuje v členskom štáte, v ktorom je signál prenášajúci program zavádzaný do komunikačného reťazca.

– *O vzťahu medzi voľne dostupným a kódovaným vysielaním*

64. Určité zmätenie môže vyplývať zo skutočnosti, že niektoré televízne programy sa vysielajú (prostredníctvom satelitu) súčasne a na tom istom území vo voľne dostupnej podobe, ale aj, a často v lepšej kvalite, v kódovanej podobe, čo si vyžaduje dodatočný poplatok za ich príjem. Mohlo by sa teda zdať, že kódované vysielanie je retransmisiou voľne dostupného vysielania, a preto je určené pre novú verejnosť v porovnaní s verejnosťou, ktorej smeruje voľne dostupné vysielanie. Takéto stanovisko zrejme zastával aj odvolací súd v konaní vo veci samej.

65. Podľa môjho názoru to však tak nie je. Nie je to tak, že by voľne dostupné vysielanie bolo zachytené, aby bolo následne predmetom retransmisie v kódovanej podobe, a druhé (t. j. kódované vysielanie) môže existovať aj bez voľne dostupného vysielania. Ide o dve samostatné a nezávislé vysielania, pričom obe musia byť kvalifikované ako primárne a obe sú zamerané na rôznu verejnosť. Je to tak tým viac, že kódované vysielanie sa zvyčajne realizuje v lepšej kvalite, najmä vo vysokom rozlíšení, v porovnaní s voľne dostupným vysielaním. V prípade voľne dostupného vysielania tvoria verejnosť všetky osoby v oblasti pokrytia, zatiaľ čo v prípade kódovaného vysielania ho tvoria osoby, ktoré vlastnia dekódovacie zariadenia. Preto sa nedá hovoriť o novej verejnosti jedného z týchto vysielaní v porovnaní s verejnosťou tohto druhého vysielania. Ak sa

[35] Pozri rozsudok Airfield, bod 82.

[36] Toto riešenie obhajoval generálny advokát Jääskinen v spojených veciach Airfield a Canal Digitaal (C-431/09 a C-432/09, EU:C:2011:157). AKM navrhuje podobné riešenie v prejednávanej veci, pričom robí analógiu s káblovou retransmisiou.

takéto vysielanie uskutočňuje za podmienok stanovených v článku 1 ods. 2 písm. a) a c) smernice 93/83, ide o dva samostatné akty satelitného vysielania pre verejnosť, pričom oba možno pripísať vysielacej organizácii, pod ktorej kontrolou a zodpovednosťou bol signál prenášajúci program zavedený do komunikačného reťazca.

66. Okolnosť, že signál prenášajúci tieto dve vysielania môže byť skomprimovaný a následne sa vytvorí multiplex dátového toku na účely prenosu na satelit,[37] nemení nič na tomto závere. Z právneho hľadiska je dôležité len vysielanie predmetu ochrany určitým technickým prostriedkom, v tomto prípade satelitom, pre určenú verejnosť. Technické podrobnosti prenosu *signálu* obsahujúceho tento predmet pre verejnosť sú v tejto súvislosti irelevantné.

67. Skutočnosť, že poskytovateľ satelitných balíčkov zaradí voľne dostupné programy do týchto balíčkov, je len komerčným úkonom voči zákazníkom, ktorého cieľom je zvýšiť zdanlivo počet programov dostupných v balíčku. Pokiaľ však ide o voľne dostupné programy, poskytovateľ satelitných balíčkov pôsobí nanajvýš ako poskytovateľ technického vybavenia na ich príjem, t. j. prijímača a prípadne satelitnej antény. Na druhej strane jeho ostatné služby nie sú pre tento príjem vôbec potrebné.[38]

Záver a odpoveď na prvú prejudiciálnu otázku

68. V súlade s už vyššie uvedeným poskytovateľ satelitných balíčkov môže byť zodpovedný voči nositeľom autorských práv a s nimi súvisiacich práv za vysielanie pre novú verejnosť len vtedy, ak by sa jeho činnosť považovala za akt vysielania pre verejnosť, ktorý je odlišný od satelitného vysielania pre verejnosť, ktoré možno pripísať vysielacej organizácii, pod ktorej kontrolou a zodpovednosťou bol signál prenášajúci program zavedený do komunikačného reťazca. V tomto prípade by bolo miesto uskutočnenia vysielania pre verejnosť zo strany poskytovateľa satelitných balíčkov v členskom štáte príjmu. Podľa môjho názoru, ktorý potvrdzuje prvá časť rozsudku vo veci Airfield, to tak však nie je, pretože poskytovateľ satelitných balíčkov sa podieľa na jednotnom a nedeliteľnom akte satelitného vysielania pre verejnosť. Preto toto vysielanie nesmeruje novej verejnosti.

69. Nebudem podrobnejšie analyzovať otázku, či by poskytovateľ satelitných balíčkov mohol niesť zodpovednosť z iných dôvodov, než je vysielanie pre novú verejnosť, spolu s vysielacou organizáciou, ktorá je pôvodcom vysielania. Hoci si nemyslím, že by to tak bolo, táto otázka aj tak nemá vplyv na odpoveď na prvú prejudiciálnu otázku. Táto otázka sa v skutočnosti týka nie toho, či je poskytovateľ satelitných balíčkov zodpovedný voči nositeľom autorských a súvisiacich práv, ale toho, či je zodpovedný v členskom štáte príjmu. Podľa článku 1 ods. 2 písm. b) smernice 93/83 sa satelitné vysielanie pre verejnosť považuje za uskutočnené výlučne v členskom štáte vysielania. V tomto členskom štáte preto môžu nositelia autorských práv uplatniť prípadne svoje práva voči poskytovateľovi satelitných balíčkov.

[37] Vnútroštátny súd to nazýva „skupinovou cestou“.

[38] Je síce pravda, že špecializovaný prijímač-dekodér poskytovaný poskytovateľom satelitného balíčka zvyčajne funguje len v prípade aktívneho predplatného, ale nič to neznamená, pretože záujemca z radov dotknutej verejnosti si môže rovnako ľahko zaobstarať zariadenie nazvané „free-to-air“ na príjem voľne dostupných programov.

70. Navrhujem teda odpovedať na prvú prejudiciálnu otázku tak, že článok 1 ods. 2 písm. b) smernice 93/83 sa má vykladať v tom zmysle, že poskytovateľ satelitných balíčkov nie je povinný získať v členskom štáte, v ktorom sú predmety ochrany, ktoré boli objektom vysielania, sprístupnené verejnosti, súhlas nositeľov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v súvislosti s aktom satelitného vysielania pre verejnosť, na ktorom sa tento poskytovateľ podieľa.

O druhej prejudiciálnej otázke

71. Svojou druhou prejudiciálnou otázkou, ktorú treba vnímať vo svetle vysvetlení obsiahnutých v návrhu na začatie prejudiciálneho konania, sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má doktrína novej verejnosti vykladať v tom zmysle, že ak sú vysielané programy voľne dostupné v oblasti pokrytej satelitom v štandardnom rozlíšení, skutočnosť, že poskytovateľ satelitných balíčkov zaradí tie isté programy vo vysokom rozlíšení do balíčka určeného pre verejnosť v tej istej oblasti, nepredstavuje vysielanie pre novú verejnosť.

72. Táto otázka bola položená iba pre prípad, keby z odpovede Súdneho dvora na prvú prejudiciálnu otázku vyplývalo, že poskytovateľ satelitného balíčka vykonáva vysielanie predmetov ochrany pre novú verejnosť v členskom štáte príjmu. Ak sa Súdny dvor bude riadiť mnou navrhovanou odpoveďou na prvú prejudiciálnu otázku, nebude potrebné odpovedať na tú druhú. Preto len pre úplnosť uvediem nasledujúce poznámky k tejto druhej otázke.

73. Po prvé, ako som už vysvetlil, pojem „nová verejnosť“ má zmysel len vtedy, ak existujú dve vysielania pre verejnosť, ktoré sú prepojené tak, že jedno je primárne (pôvodné) vysielanie a druhé je sekundárne vysielanie, ktoré závisí od toho prvého. Je ťažké si predstaviť, že by prenos televízneho programu vo vysokom rozlíšení mohol predstavovať retransmisiu programu v štandardnom rozlíšení. Autor takéhoto prenosu by totiž musel mať prístup k programu vo vysokom rozlíšení z iného zdroja, ako je prenos v štandardnom rozlíšení. Nejde teda o sekundárne vysielanie a pojem „nová verejnosť“ sa neuplatní. [39]

74. Po druhé kvalita obrazu môže byť dôležitým faktorom atraktívnosti diela pre verejnosť, najmä v prípade audiovizuálnych diel, a preto môže ovplyvniť cenu, ktorú môžu nositelia autorských práv získať výmenou za svoj súhlas s používaním tohto diela. Títo nositelia autorských práv sú teda oprávnení obmedziť svoj súhlas na určitú kvalitu vysielania, napríklad na vysielanie v štandardnom rozlíšení. Samotná prístupnosť diela, pre tú istú verejnosť, v nižšej kvalite obrazu, preto automaticky nezbavuje subjekt, ktorý používa toto dielo, povinnosti získať súhlas uvedených majiteľov práv na jeho šírenie v lepšej kvalite.

75. Argument, ktorý v tejto súvislosti uviedla Canal+, podľa ktorého v predmetnom prípade AKM zastupuje vlastníkov hudobných diel a že zvuková stopa televízneho signálu je rovnaká pri vysielaní vo vysokom aj štandardnom rozlíšení, podľa môjho názoru tento záver nemení. V televíznych programoch sú totiž hudobné diela zvyčajne integrované do audiovizuálnych diel a používané spolu s nimi, takže ich atraktívnosť môže takisto závisieť aj od kvality obrazu vysielania ako celku.

76. Vzhľadom na to, že doktrína novej verejnosti sa v tomto prípade neuplatní, upustím od formulovania návrhu odpovede na druhú prejudiciálnu otázku.

[39] Chcel by som zdôrazniť, že otázka kvality televízneho vysielania je odlišná od otázky kvality príjmu tohto vysielania verejnosťou v dôsledku technického vybavenia, ktoré má k dispozícii. Je jasné, že na nekompatibilnom televíznom prijímači sa vysielanie s vysokým rozlíšením bude vnímať ako vysielanie so štandardným rozlíšením. To je však irelevantné, pretože na posúdenie, či došlo k aktu vysielania pre verejnosť, nie je dôležité, či a akým spôsobom verejnosť toto vysielanie skutočne prijme.

Návrh

77. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené úvahy navrhujem, aby Súdny dvor odpovedal na prejudiciálne otázky, ktoré položil Oberster Gerichtshof (Najvyšší súd, Rakúsko), takto:

Článok 1 ods. 2 písm. b) smernice Rady 93/83/EHS z 27. septembra 1993 o koordinácii určitých pravidiel týkajúcich sa autorského práva a príbuzných práv [a s ním súvisiacich práv – *neoficiálny preklad*] pri satelitnom vysielaní a káblovej retransmisii

sa má vykladať v tom zmysle, že

poskytovateľ satelitných balíčkov nie je povinný získať v členskom štáte, v ktorom sú predmety ochrany, ktoré boli objektom vysielania, sprístupnené verejnosti, súhlas nositeľov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v súvislosti s aktom satelitného vysielania pre verejnosť, na ktorom sa tento poskytovateľ podieľa.